

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

3

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΕΛΛΟΥΣΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

ΥΜΝΟΛΟΓΙΚΑ ΤΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΑ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Υπεύθυνος έκδοσεως:

Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Πλευράκης

Τ.Θ. 60060 570 01 ΘΕΡΜΗ – ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΤΗΛ. 2310-462.744 ΦΑΞ: 463.455

2022

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Προοιμιακός. Ειρηνικά.

«Κύριε, ἐκέκραξα ...».

Στιχηρά.

*α) Τά ἐξη ἀναστάσιμα τοῦ τυχόντος ἤχου
ἀπό τό βιβλίον τῆς Ὀκτωήχου.*

*β) Καί τέσσερα τροπάρια τῆς ἑορτῆς
ἀπό τό Βιβλίον τοῦ Τριωδίου· τά ἐξῆς:*

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

1.

*Ἀπό φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός·
ἀπό φυλακῆς πρωΐας ἐλπιδάτω Ἰσραήλ
ἐπί τόν Κύριον.*

Όταν μέλλης ἔρχεσθαι,
 κρίσιν δικαίαν ποιῆσαι,
 Κριτά δικαιοῦτατε,
 ἐπὶ θρόνου δόξης Σου καθεζόμενος,
 ποταμός πύρινος πρό τοῦ Σοῦ βήματος
 καταπλήττων ἔλκει ἅπαντας,
 παρισταμένων Σοι
 τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων,
 ἀνθρώπων κρινομένων τε
 φόβῳ, καθ' ἃ ἕκαστος ἔπραξε·
 τότε ἡμῶν φεῖσαι
 καί μοίρας καταξίωσον, Χριστέ,
 τῶν σωζομένων ὡς εὐσπλαγχνος,
 πίστει δυσωποῦμέν Σε.

2.

Ότι παρά τῷ Κυρίῳ τό ἔλεος,
 καί πολλή παρ' Αὐτῷ λύτρωσις,
 καί Αὐτός λυτρώσεται τόν Ἰσραήλ
 ἐκ πασῶν τῶν ἀνομιῶν Αὐτοῦ.

Ψαλ. 129,7

8

Βίβλοι ἀνοιγήσονται,
 φανερωθήσονται πράξεις
 ἀνθρώπων ἐπίπροσθεν
 τοῦ ἀστέκτου βήματος διηγήσει δέ
 ἡ κοιλὰς ἅπασα φοβερῶ βρύγματι
 τοῦ κλαυθμῶνος, πάντας βλέπουσα
 τοὺς ἁμαρτήσαντας
 ταῖς αἰωνίζουσαις κολάσεσι
 τῇ κρίσει τῇ δικαίᾳ Σου
 παραπεμπομένους καί ἄπρακτα
 κλαίοντας, οἰκτίρμον·

διό Σε δυσωποῦμεν, Ἀγαθέ·
φείσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων Σε,
μόνε πολυέλεε.

3.

Αίνεῖτε τόν Κύριον, πάντα τά ἔθνη,
ἐπαινέσατε Αὐτόν, πάντες οἱ λαοί.

Ψαλ. 116,1

Ἦχήσουσι σάλπιγγες
καί κενωθήσονται τάφοι
καί ἐξαναστήσεται
τῶν ἀνθρώπων τρέμουσα φύσις ἅπασα·
οἱ καλά πράξαντες ἐν χαρᾷ χαίρουσι,
προσδοκῶντες μισθόν λήψεσθαι·
οἱ ἁμαρτήσαντες
τρέμουσι δεινῶς ὀλολύζοντες
εἰς κόλασιν πεμπόμενοι
καί τῶν ἐκλεκτῶν χωριζόμενοι.
Κύριε τῆς δόξης,
οἰκτείρησον ἡμᾶς, ὡς ἀγαθός
καί τῆς μερίδος ἀξιώσον
τῶν ἠγαπηκότων Σε.

4.

Ὅτι ἐκραταιώθη τό ἔλεος Αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς
καί ἡ ἀλήθεια τοῦ Κυρίου
μένει εἰς τόν αἰῶνα.

2

Κλαίω καί ὀδύρομαι,
ὅταν εἰς αἴσθησιν ἔλθω
τό πῦρ τό αἰώνιον,
σκότος τό ἐξώτερον καί τόν τάρταρον,
τόν δεινόν σκώληκα,

τόν βρυγμόν αὔθις τε
 τῶν ὀδόντων καί τήν ἄπαυστον
 ὀδύνην μέλλουσαν
 ἔσεσθαι τοῖς ἄμετρα πταίσασι
 καί Σέ τόν Ὑπεράγαθον
 γνώμη πονηρᾶ παροργίσασιν·
 ὧν εἷς τε καί πρῶτος
 ὑπάρχω ὁ ταλαίπωρος ἐγώ·
 ἀλλά, Κριτά, τῷ ἐλέει Σου
 σῶσόν με, ὡς εὐσπλαγχνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

(Δανιήλ 7, 9-10,26)

Όταν τίθωνται θρόνοι
 καί ἀνοίγωνται βίβλοι
 καί Θεός εἰς κρίσιν καθέζηται,
 ὃ ποῖος φόβος τότε!
 Ἀγγέλων παρισταμένων ἐν φόβῳ
 καί ποταμοῦ πυρός ἔλκοντος,
 τί ποιήσομεν τότε
 οἱ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις
 ὑπεύθυνοι ἄνθρωποι;
 Όταν δέ ἀκούσωμεν καλοῦντος Αὐτοῦ
 τοὺς εὐλογημένους τοῦ Πατρός
 εἰς βασιλείαν,
 ἁμαρτωλοὺς δέ ἀποπέμποντος
 εἰς κόλασιν
 τίς ὑποστήσεται
 τήν φοβερὰν ἐκείνην ἀπόφασιν;
 Ἀλλά, μόνη φιλάνθρωπε Σωτήρ,
 ὁ Βασιλεύς τῶν αἰώνων,

πρίν τό τέλος φθάση
 διά τῆς μετανοίας ἐπιστρέψας,
 ἐλέησόν με.

Καί νῦν.

Τό ἀ΄ δευτοκίον τοῦ ἤχου τῆς ἐβδομάδος.

Εἴσοδος. Φῶς Ἰλαρόν. Προκείμενον.

Ἀναγνώσματα

Σημείωση: Ἐπειδή ἡ Ἀκολουθία δέν ἔχει ἀναγνώσματα, προτείνουμε νά συμπληρωθῇ μέ ἀνάγνωση ἀπό τό 7ο κεφάλαιο τοῦ Βιβλίου τοῦ Δανιήλ.

Ἐκτενής. Πληρωτικά.

Εἰς τήν Λιτήν

Δόξα. Ἰδιόμελον. Ἦχος βαρῦς.

Τό δίδαγμα τοῦ Εὐαγγελίου

Τάς τοῦ Κυρίου γνόντες ἐντολάς
 οὕτω πολιτευώμεν
 πεινῶντας διαθρέψωμεν,
 διψῶντας ποτίσωμεν,
 γυμνοῦς περιβαλώμεθα
 ξένους συνεισαγάγωμεν,
 ἀσθενοῦντας καί τούς ἐν φυλακῇ
 ἐπισκεψώμεθα
 ἵνα εἴπη καί πρὸς ἡμᾶς
 ὁ μέλλων κρῖναι πάσαν τήν γῆν·
 Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου,
 κληρονομήσατε
 τήν ἡτοιμασμένην ἡμῖν βασιλείαν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος βαρύς.

Υπό τήν σήν, Δέσποινα, σκέπη
 πάντες οἱ γηγενεῖς
 προσπεφυγότες βοῶμεν σοι·
 Θεοτόκε ἡ ἐλπίς ἡμῶν
 ρῦσαι ἡμᾶς ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων
 καί σῶσον τάς ψυχάς ἡμῶν.

Ἀπόστιχα.

Τά ἀναστάσιμα τοῦ τυχόντος ἡχου.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Οἶμοι, μέλαινα ψυχή!
 ἕως πότε τῶν κακῶν οὐκ ἐκκόπτεις;
 ἕως πότε τῇ ῥαθυμίᾳ κατάκεισαι;
 τί οὐκ ἐνδυμῆ
 τήν φοβερᾶν ὥραν τοῦ θανάτου;
 τί οὐ τρέμεις ὄλη
 τό φρικτόν Βῆμα τοῦ Σωτῆρος;
 Ἄρα τί ἀπολογήσῃ, ἢ τί ἀποκριθήσῃ;
 Τά ἔργα Σου παρίστανται
 πρὸς ἔλεγχόν Σου·
 αἱ πράξεις ἐλέγχουσι κατηγοροῦσαι.
 Λοιπόν, ὦ ψυχή,
 ὁ χρόνος ἐφέστηκε,
 δράμε, πρόφθασον,
 πίστει βόησον·
 ἡμαρτον, Κύριε, ἡμαρτόν Σοι·
 ἀλλ' οἶδα, φιλάνθρωπε,
 τό εὐσπλαγχτόν Σου·
 ὁ ποιμήν ὁ καλός, μή χωρίσῃς με

τῆς ἐκ δεξιῶν Σου παραστάσεως
διὰ τό μέγα Σου ἔλεος.

Καί νῦν. Θεοδοκίον. Ήχος ὁ αὐτός.

Ἄνύμφευτε Παρθένε,
ἦ τόν Θεόν ἀφράστως
συλλαβοῦσα σαρκί,
Μήτηρ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου,
Σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις
δέχου, Πανάμωμε·
ἦ πᾶσι χορηγοῦσα
καθαρισμόν τῶν πταισμάτων,
νῦν τάς ἡμῶν ἰκεσίας προσδεχομένη,
δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

«Νῦν ἀπολύοις...»

**Ἀπολυτίκιον τό ἀναστάσιμον.
Θεοδοκίον.**

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Ἐξάψαλμος. Εἰρηνικά.

«Θεός Κύριος ...».

Ἀπολυτίκια (Ὅπως στόν Ἑσπερινό.)

Καθίσματα.

Ὁ Ἄμωμος.

Τά Εὐλογητάρια.

Ὑπακοή καί Ἀναβαθμοί.

Ἡ Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

Σῶσον ὁ Θεός τόν λαόν Σου...

Ὁ Ν' Ψαλμός

Δόξα. Ήχος πλ. δ'.

Τῆς μετανοίας
 ἀνοιξόν μοι πύλας, Ζωοδότα·
 ὀρθρίζει γάρ τό πνεῦμά μου
 πρός ναόν τόν ἅγιόν Σου,
 ναόν φέρον τοῦ σώματος
 ὅλον ἐσπιλωμένον·
 ἀλλ' ὡς οἰκτίρμων κάθαρρον
 εὐσπλάγγῳ Σου ἐλέει.

Καί νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τῆς σωτηρίας
 εὐδυνόν μοι τρίβους, Θεοτόκε·
 αἰσπραῖς γάρ κατερρύπωσα
 τήν ψυχήν ἀμαρτίαις
 ὡς ῥαθύμως τόν βίον μου
 ὅλον ἐκδαπανήσας·
 ταῖς Σαῖς πρεσβείαις ῥῦσαί με
 πάσης ἀκαθαρσίας.

Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με, ὁ Θεός,
 κατά τό μέγα ἔλεός Σου
 καί κατά τό πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

Ἦχος πλ. β'.

Τά πλήθη
 τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν
 ἐννοῶν ὁ τάλας,
 τρέμω τήν φοβεράν ἡμέραν τῆς κρίσεως·
 ἀλλά θαρρῶν
 εἰς τό ἔλεος τῆς εὐσπλαγγνίας Σου

ὡς ὁ Δαυὶδ βοῶ Σοι·
ἐλέησόν με ὁ Θεός,
κατά τό μέγα Σου ἔλεος.

Κανόνες.

Ἀπό γ' ᾠδῆς. Κάθισμα.
Ἦχος α'. Τόν τάφον Σου, Σωτήρ.

Τό βῆμα Σου φρικτόν
καί ἡ κρίσις δικαία
τά ἔργα μου δεινά·
ἀλλ' Αὐτός, ἐλεῆμον,
προφθάσας με διάσωσον
καί κολάσεως λύτρωσαι·
ρῦσαι, Δέσποτα,
τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος
καί ἀξιώσον
ἐκ δεξιῶν Σου με στῆναι,
Κριτά δικαιοῦτατε.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τόν πάντων ποιητήν
καί Θεόν Σου καί Κτίστην,
πανάμωμε Ἄγνη,
διά Πνεύματος θείου
ἐν μήτρᾳ Σου ἐχώρησας
καί φθορᾶς δίχα τέτοκας·
Ὅν δοξάζοντες,
Σέ ἀνυμνοῦμεν, Παρθέने,
ὡς παλάτιον

τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης
καί κόσμου ἀντίλυτρον.

Ἔτερον Κάθισμα. Ἦχος πλ. β΄.

Εννοῶ τὴν ἡμέραν τὴν φοβερὰν
καί θρηνῶ μου τὰς πράξεις τὰς πονηράς.
Πῶς ἀπολογήσομαι
τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ;
Ποία δέ παρρησία ἀτενίσω τῷ Κριτῇ
ὁ ἄσωτος ἐγώ;
Εὐσπλαγχνε Πάτερ,
Υἱέ Μονογενές,
τό Πνεῦμα τό ἅγιον,
ἐλέησόν με.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος,
εἰς τὸν τόπον, ὃν διέθου,
ὅταν καθίσῃς, Ἐλεῆμον,
ποιῆσαι δικαίαν κρίσιν,
μή δημοσιεύσῃς μου τὰ κεκρυμμένα,
μηδέ κατασχύνῃς με
ἐνώπιον τῶν Ἀγγέλων,
ἀλλά φεῖσαί μου ὁ Θεός
καί ἐλέησόν με.

Καί νῦν. Θεοτοκίον. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ελπίς τοῦ κόσμου ἀγαθή,
Θεοτόκε Παρθένε,
τὴν Σὴν καί μόνην φοβερὰν
προστασίαν αἰτοῦμαι·

σπλαγχνίσθητι εἰς εὐπερίστατον λαόν
 δυσώπησον τόν ἐλεήμονα Θεόν
 ῥυσθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν
 ἐκ πάσης ἀπειλῆς,
 μόνη Εὐλογημένη.

Ἀφ' στ' ὠδῆς. Κοντάκιον.

Ἦχος α'. Τόν Τάφον Σου Σωτήρ.

Οταν ἔλθῃς, ὁ Θεός,
 ἐπί γῆς μετὰ δόξης
 καί τρέμωσι τὰ σύμπαντα
 ποταμός δέ τοῦ πυρός
 πρό τοῦ βήματος ἔλκη
 καί βίβλοι ἀνοίγωνται
 καί τὰ κρυπτά δημοσιεύονται
 τότε ῥυσαί με ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀσβέστου
 καί ἀξιώσον ἐκ δεξιῶν Σου με στῆναι,
 Κριτά δικαιοῦτατε.

Ἐπαναληψίς ἐν χορῶ

καί ἀξιώσον ἐκ δεξιῶν Σού με στῆναι,
 Κριτά δικαιοῦτατε.

Νεοελληνική ἀπόδοση

πρωτοπρεσβυτέρου Κων / νου Πλευράκη

Χριστέ μου, Βασιλεῦ,
 Σέ προσμένω νά ἔλθῃς,
 νά κρίνῃς ὡς Κριτής
 τῶν ἀνθρώπων τίς πράξεις.
 Θά τρέμουν τότε τὰ σύμπαντα
 πρό τοῦ θείου Σου Βήματος

καί ὁ πύρινος ὁ ποταμός θά κυλάη.
 Θά ἀνοιξοῦνε τότε τά θεῖα βιβλία
 γιά νά δεῖξοῦνε
 τοῦ καθ' ἑνός μας τίς πράξεις
 τότε ρῦσαί με ἀπό τήν ἄσθηστη φλόγα
 καί ἀξίωσε νά παραστῶ δεξιὰ Σου,
 Κριτά δικαιοῦτατε.

Οἶκος.

Τό φοβερόν Σου κριτήριο
 ἐνδυμούμενος, ὑπεράγαθε Κύριε,
 καί τήν ἡμέραν τῆς κρίσεως,
 φρίπτω καί πτοοῦμαι
 ὑπό τῆς συνειδήσεως
 τῆς ἐμῆς ἐλεγχόμενος.
 Ὅταν μέλλης καθέζεσθαι
 ἐπί τοῦ θρόνου Σου
 καί ποιεῖν τήν ἐξέτασιν,
 τότε ἀρνεῖσθαι τάς ἀμαρτίας
 οὐδεῖς ἐξισχύσει,
 ἀληθείας ἐλεγχούσης
 καί δειλίας κατεχούσης.
 Μέγα μέν ἠχήσει τότε
 πῦρ τό τῆς γεέννης,
 ἀμαρτωλοί δέ βρῦξοῦσι.
 Διό ἐλέησον με πρό τέλους
 καί ἀξίωσον ἐκ δεξιῶν Σου μέ στήναι,
 Κριτά δικαιοῦτατε.

Ἐπαναληψίς ἐν χορῶ

Καί ἀξίωσον ἐκ δεξιῶν Σου μέ στήναι,

Κριτά δικαιοτάτε.

Νεοελληνική απόδοση π. Κ.Π.

Υπεράγαθε Κύριε,
 θυμάμαι τήν Ἡμέρα τῆς Κρίσεως
 καί τό φοβερό δικαστήριό Σου.
 Καί τρέμω καί πτοοῦμαι ἀπό τή φρίκη
 καθώς μέ ἐλέγχει ἡ συνειδήσή μου.
 Θά καθήσης τότε ἐπάνω στό θρόνο Σου
 γιά νά κάνης τήν Κρίση
 καί τότε ν' ἀρνηθῆ τίς ἀμαρτίες του
 δέν θά μπορέση κανείς,
 καθώς ἡ ἀλήθεια ἐλέγχει
 κι ὁ φόβος συνέχει τούς πάντες.
 Δυνατή θ' ἀκουστῆ τότε
 ἡ φωνή τῆς φωτιᾶς τῆς κολάσεως
 καί θά μουγγρίζουν οἱ ἀμαρτωλοί.
 Γι' αὐτό πρὶν ἔρθῃ τό τέλος
 λυπήσου με κι ἐλέησέ με
 καί ἀξίωσε νά παραστῶ δεξιᾶ Σου,
 Κριτᾶ δικαιοτάτε.

Συναξάριον.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρα,
 τῆς δευτέρας καί ἀδεκάστου Παρουσίας
 τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
 μνεΐαν ποιούμεθα.

Ὅτε κρίνων γῆν ὁ Κριτής πάντων κάθη,
 τῆς, Δεῦτε, φωνῆς ἄξιον κάμέ κρίνεις.

Τῆ ἀφάτω φιλανθρωπία Σου,

Χριστέ ὁ Θεός, τῆς εὐκταίας Σου φωνῆς
 ἡμᾶς καταξίωσον
 καί τοῖς ἐκ δεξιῶν Σου συναρίθμησον
 καί ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασία. Ήχος πλ. β'.

Ὦδὴ α'.

Βοηθός καί σκεπαστής
 ἐγένετο μοι εἰς σωτηρίαν·
 οὗτός μου Θεός καί δοξάσω Αὐτόν.
 Θεός τοῦ Πατρός μου καί ὑψώσω Αὐτόν·
 ἐνδόξως γάρ δεδόξασται·

Ὦδὴ γ'.

Στερέωσον, Κύριε,
 ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν Σου
 σαλευθεῖσαν τὴν καρδίαν μου,
 ὅτι μόνος ἅγιος ὑπάρχεις καί Κύριος.

Ὦδὴ δ'.

Ἀκήκοεν ὁ προφήτης
 τὴν ἔλευσίν Σου, Κύριε, καί ἐφοβήθη,
 ὅτι μέλλεις ἐκ Παρθένου τίκτεσθαι
 καί ἀνθρώποις δείκνυσθαι καί ἔλεγεν·
 Ἀκήκοα τὴν ἀκοήν Σου καί ἐφοβήθην·
 δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

Ὦδὴ ε'.

Ἐκ νυκτός ὀρθρίζοντα, Φιλάνθρωπε,
 φώτισον, δέομαι καί ὀδήγησον καμὲ
 ἐν τοῖς προστάγμασί Σου

καί διδάξόν με, Σωτήρ,
ποιεῖν τό θέλημά Σου.

Ὡδή στ'.

Εβόησα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου
πρός τόν οἰκτίριμονα Θεόν
καί ἐπήκουσέ μου ἐξ Ἄδου κατωτάτου
καί ἀνήγαγεν ἐκ φθορᾶς τήν ζωήν μου.

Ὡδή ζ'.

Ημάρτομεν, ἠνομήσαμεν,
ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν Σου·
οὐδέ συνετηρήσαμεν, οὐδέ ἐποιήσαμεν,
καθώς ἐνετείλω ἡμῖν·
ἀλλά μή παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος,
ὁ τῶν Πατέρων Θεός.

Ὡδή η'.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν

καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.

Ον Στρατιαί Οὐρανῶν δοξάζουσι
καί φρίττει τά Χερουβείμ
καί τά Σεραφεείμ
πᾶσα πνοή καί κτίσις,
ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε καί ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

«Ἡ Τιμιωτέρα».

Ὡδή θ'. Ἦχος πλ. β'.

Ασπόρου συλλήψεως ὁ τόκος
ἀνερμήνευτος,

Μητρός ἀνάνδρου
 ἄσπορος ἢ κύησις· Θεοῦ γάρ ἡ γέννησις
 καινοποιεῖ τὰς φύσεις·
 διό Σε πᾶσαι αἱ γενεαί, ὡς Θεοῦ ἡμῶν
 μητέρα,
 ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον.

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὴν φοβερὰν τῆς κρίσεως
 καὶ ἀρρήτου Σου δόξης
 ἡμέραν ἐνδυμούμενος,
 φρίττω, Κύριε, ὅλως
 καὶ τρέμων φόβῳ κραυγάζω·
 Ἐπὶ γῆς ὅταν ἔλθῃς,
 κρῖναι, Χριστέ, τὰ σύμπαντα,
 ὁ Θεός, μετὰ δόξης,
 τότε οἰκτρόν
 ἀπὸ πάσης ῥῦσαί με τιμωρίας
 ἐκ δεξιῶν Σου, Δέσποτα,
 ἀξιώσας με στήναι.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Ιδοὺ ἡμέρα ἔρχεται
 Κυρίου Παντοκράτορος·
 καὶ τίς ὑποίσει τὸν φόβον
 τῆς Παρουσίας Ἐκείνου;
Ἡμέρα γάρ θυμοῦ ἐστὶ
 καὶ κλίβανος καιόμενος
 ἐν ἧ Κριτῆς καθέζεται,

τά κατ' ἀξίαν ἐκάστω
τῶν πράξεων ἀπονέμων.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Τήν ὥραν τῆς ἐτάσεως
καί τῆς φρικτῆς ἐλεύσεως
τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη
κατανοῶν, ὄλως τρέμω.

Καί σκυθρωπάζων κράζω Σοι·
Κριτά μου δικαιοτάτε
καί μόνη πολυέλεε
μετανοοῦντά με δέξαι
τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΝΟΥΣ

Στιχηρά.

Τά ἀνάστασιμα τοῦ ἤχου τέσσερα.

Καί τοῦ Τριωδίου τά ἐπόμενα τρία εἰς τέσσερα.

Οἱ κύριοι ἄξονες τῆς συνθέσεως τῆς ἔννοιας
τῆς ἐορτῆς: Ἡμέρα Κυρίου. Οἱ ὕμνοι τῆς ἐορτῆς
εἶναι θεολογικός ὑπομνηματισμός τῆς ἀπό
ἀγίους Πατέρες, ἐμπνευσμένους ποιητές.

Ἦχος πλ. β'.

6.

Αινεῖτε Αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος,
αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καί κιθάρα·

Τό δικαστήριον, ἡ Κρίσις τοῦ Θεοῦ,
ἡ δική μου τύχη!

Εννοῶ τήν ἡμέραν

ἐκείνην καί τήν ὥραν
 ὅταν μέλλωμεν πάντες
 γυμνοί καί ὡς κατάκριτοι
 τῷ ἀδεκάστῳ Κριτῇ παρίστασθαι
 τότε σάλπιγξ ἠχήσει μέγα
 καί τά θεμέλια τῆς γῆς σεισθήσονται
 καί οἱ νεκροί
 ἐκ τῶν μνημάτων ἐξαναστήσονται
 καί ἡλικία μία πάντες γενήσονται
 καί πάντων τά κρυπτά
 φανερά παρίστανται ἐνώπιόν Σου·
 καί κόψονται καί κλαύσονται
 καί εἰς τό πῦρ τό ἐξώτερον
 ἀπελεύσονται
 οἱ μηδέποτε μετανοήσαντες
 καί ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει
 ὁ τῶν Δικαίων κληῖρος
 εἰσελεύσεται εἰς παστάδα οὐράνιον.

7.

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καί χορῶ,
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καί ὄργάνῳ.

4

Εννοῶ τήν ἡμέραν ...

8.

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις εὐήχοις,
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις ἀλαλαγμοῦ.
 Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.

Ω ποία ὥρα τότε καί ἡμέρα φοβερά,
 ὅταν καθίσῃ ὁ Κριτής
 ἐπί θρόνου φοβεροῦ!

Βίβλοι ἀνοίγονται
καί πράξεις ἐλέγχονται
καί τά κρυπτά τοῦ σκότους
δημοσιεύονται.
Ἄγγελοι περιτρέχουσιν,
ἐπισυνάγοντες πάντα τά ἔθνη.
Δεῦτε ἀκούσατε,
βασιλεῖς καί ἄρχοντες,
δοῦλοι καί ἐλεύθεροι,
ἁμαρτωλοί καί δίκαιοι,
πλούσιοι καί πένητες,
ὅτι ἔρχεται Κριτής,
ὁ μέλλων κρίναι
πᾶσαν τήν οἰκουμένην.
Καί τίς ὑποστήσεται
ἀπό προσώπου Αὐτοῦ,
ὅταν ἄγγελοι παρίστανται
ἐλέγχοντες τάς πράξεις,
τάς διανοίας, τάς ἐνθυμήσεις,
τά ἐν νυκτί καί ἡμέρα;
ὦ ποία ὥρα τότε!
Ἀλλά πρό τοῦ φθάσαι τό τέλος,
σπούδασον κράζουσα, ψυχή·
Ὁ Θεός, ἐπίστρεψον, σῶσόν με,
ὡς μόνος εὔσπλαγχνος.

Ἦχος πλ. δ΄.

Εξομολογήσομαί σοι, Κύριε,
ἐν ὅλη καρδίᾳ μου,

διηγῆσομαι πάντα τὰ θαυμάσιά σου.

Ὁ τρόπος τῆς νηστείας

Δανιήλ ὁ προφήτης,
 ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν γενόμενος
 τὸ ἐξουσιαστικὸν Θεοῦ θεωρήσας
 οὕτως ἐβόα·

Κριτήριον ἐκάθισε
 καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν.

Βλέπε, ψυχὴ μου!

Νηστεύεις;

Τὸν πλησίον σου μὴ ἀθέτει.

Βρωμάτων ἀπέχη;

Τὸν ἀδελφόν σου μὴ κατακρίνης,
 ἵνα μὴ τῷ πυρὶ παραπεμπομένη
 κατακαῆς ὡσεὶ κηρός,

ἀλλ' ἀνεμποδίστως εἰσάξῃ σε Χριστός
 εἰς τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ.

Δόξα. ᾠχος α'.

Ἡ νηστεία εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν ἀρετῶν

Προκαθάρωμεν ἑαυτούς, ἀδελφοί,
 τῇ βασιλίδι τῶν ἀρετῶν
 ἰδοὺ γάρ παραγέγονε
 πλοῦτον ἡμῖν ἀγαθῶν κομιζουσα·
 τῶν παθῶν κατευνάζει τὰ οἰδήματα
 καὶ τῷ Δεσπότη
 καταλλάττει τοὺς πταίσαντας·
 διὸ μετ' εὐφροσύνης ταύτην
 ὑποδεξώμεθα

βοῶντες Χριστῷ τῷ Θεῷ·
 Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
 ἀκατακρίτους ἡμᾶς διαφύλαξον
 δοξολογοῦντάς Σε
 τόν μόνον ἀναμάρτητον.

**Καί νῦν. Ὑπερευλογημένη ὑπάρχεις ...
 Δοξολογία μεγάλη.**

Ἦχος πλ. δ΄.

Αναστάς ἐκ τοῦ μνήματος ...

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Κάθισμα γ' ὠδῆς

Ἦχος α΄. Τόν τάφον Σου, Σωτήρ.

Τό βῆμα Σου φρικτόν
 καί ἡ κρίσις δικαία
 τά ἔργα μου δεινά·
 ἀλλ' Αὐτός, ἐλεῆμον,
 προφθάσας με διάσωσον
 καί κολάσεως λύτρωσαι·
 ρῦσαι, Δέσποτα,
 τῆς τῶν ἐρίφων μερίδος
 καί ἀξιώσον
 ἐκ δεξιῶν Σου με στῆναι,
 Κριτά δικαιοτάτε.

Κοντάκιον.

Ἦχος α΄. Τόν Τάφον Σου Σωτήρ.

Ὁταν ἔλθῃς, ὁ Θεός,

ἐπί γῆς μετά δόξης
καί τρέμωσι τὰ σύμπαντα
ποταμός δέ τοῦ πυρός
πρό τοῦ βήματος ἔλκη
καί βιβλίοι ἀνοίγωνται
καί τὰ κρυπτά δημοσιεύωνται
τότε ρῦσαί με ἐκ τοῦ πυρός τοῦ ἀσθέστου
καί ἀξίωσον ἐκ δεξιῶν Σου με στήναι,
Κριτά δικαιοῦτατε.

**Νεοελληνική ἀπόδοση
πρωτοπρεσβυτέρου Κων/νου Πλευράκη**

Χριστέ μου, Βασιλεῦ,
Σέ προσμένω νά ἔλθῃς,
νά κρίνῃς ὡς Κριτής
τῶν ἀνθρώπων τίς πράξεις.
Θά τρέμουν τότε τὰ σύμπαντα
πρό τοῦ θείου Σου Βήματος
καί ὁ πύρινος ὁ ποταμός θά κυλάῃ.
Θά ἀνοίξουνε τότε τὰ θεία βιβλία
γιά νά δείξουνε
καθ' ἑνός μας τίς πράξεις
τότε ρῦσαί με ἀπό τήν ἀσθηστή φλόγα
καί ἀξίωσε νά παραστῶ δεξιά Σου,
Κριτά δικαιοῦτατε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ἀπόστολος: Α' Κορινθίους 8,8 - 9,2

Εὐαγγέλιον: Ματθαῖον 25,31-46

Τό θέμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τῆς
Ἀπόκρεω εἶναι ἡ Δευτέρα, ἡ ἐνδοξη Ἐλευση τοῦ

Χριστού στον κόσμο και η Μέλλουσα Κρίση, δηλαδή τό αιώνιο μέλλον των ανθρώπων, των μέν δικαίων στην άτελεύτητη Βασιλεία του Θεού ενώ των άμαρτωλών στην αιώνια κόλαση. Ο Θεός έχει όρίσει ημέραν κατά την οποίαν θά κρίνη τή ζωή και τά έργα των ανθρώπων.

Η ευαγγελική περικοπή πού διαβάζεται παρουσιάζει άπλά και ανάγλυφα τον νόμο της έμπρακτης αγάπης, μέ τον όποιον ο Θεός θά κρίνη κάθε άνθρωπο και τίς άπαιτήσεις πού έχει ως προς την συμπεριφορά των ανθρώπων μεταξύ τους.

Η άποστολική περικοπή επίσης παρουσιάζει τον ίδιο νόμο από μία άλλη πλευρά: Ένώ δηλαδή τό Ευαγγέλιο δείχνει τή θετική εργασία της αγάπης για τον άνθρωπο ο οποίος είναι εικόνα του Θεού - ο ίδιος ο Θεός, ο Άπόστολος δείχνει αυτό πού δέν πρέπει νά κάμη ο Χριστιανός, για νά μή βλάβη τον άλλον, για νά μήν τον σκανδαλίση και τον βοηθήση έτσι νά χάση τήν ψυχή του, για τήν οποίαν ο Χριστός πέθανε. Ο Άπόστολος Παύλος δηλαδή, υποδεικνύει στον χριστιανό, ότι οφείλει νά παραιτηθῆ από τά νόμιμα δικαιώματά του, για νά μήν σκανδαλίση τον αδελφό του και τον απομακρύνη από τό Θεό. Αυτή η παραιτήση, η άρνηση των δικαιωμάτων μου, είναι η αρχή της θυσίας του έαυτού μου, τήν οποίαν οφείλω νά κάμω για τήν σωτηρία των άλλων. Και η θυσία αυτή μπορεί νά φτάση μέχρι τό θάνατο. Νά προσφέρω δηλαδή όλόκληρη τή ζωή μου στό Θεό για τή σωτηρία των αδελφών μου, όπως έκανε ο Χριστός, οί Άγιοι, οί πραγματικοί

μοναχοί, πού προσφέρουν ζωντανή θυσία στό Θεό τόν έαυτό τους ύπέρ τών ελαχίστων αδελφών του Χριστού. Είναι ή ζωντανή λατρεία του Θεού. Αὐτός είναι ὁ δρόμος τῆς ζωῆς τῶν Χριστιανῶν.

Ἀντίθετα, οἱ εἰδωολάτρες ἄλλοτε καί τώρα καί πολλοί ἀπό τούς χριστιανούς πού ἔχουν μόνο τό ὄνομα τοῦ χριστιανοῦ, ἀκολουθοῦν ἕναν ἄλλο τρόπο ζωῆς. Παραπλανημένοι ἀπό τόν διάβολο θεοποιοῦν καί λατρεύουν θεούς πού δέν ὑπάρχουν, πράγματα πού δέν εἶναι θεοί, π.χ. τό χρῆμα, τό συμφέρον, τήν κοιλία τους, τό σῶμα τους καί τά πάθη του, τήν ὁμορφιά τους, τό ποδόσφαιρο, τόν ἀθλητισμό, τήν τέχνη, τή φιλοσοφία καί ἀκολουθοῦν κατά συνέπειαν τήν φυσική ζωή πού ἀπαιτοῦν τά πάθη τους. Μέ τόν τρόπο αὐτό ὁ διάβολος κατορθώνει νά παρασύρη τούς ἀνθρώπους νά ἐκτελοῦν τό θέλημά του καί ὄχι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Οἱ δύο αὐτοί διαφορετικοί δρόμοι ἐκφράζονται μέ τή λατρεία πού προσφέρουν οἱ μέν χριστιανοί στό Θεό, οἱ δέ εἰδωολάτρες στούς δαίμονες. Ἡ χαρακτηριστική εἰκόνα κάθε μιᾶς ἀπό αὐτές τίς δύο λατρεῖες εἶναι ἀφ' ἑνός ἡ τράπεζα τοῦ Θυσιαστηρίου τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καί ἀφ' ἑτέρου ἡ «τράπεζα» - τό θυσιαστήριο τῶν δαιμόνων, τῶν γήινων καί τῶν αἰσθητῶν ἀπολαύσεων τίς ὁποῖες εἰδωλοποιούμε, καί οἱ ὁποῖες ἀπομακρύνουν τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν ἀρχικό του προορισμό τῆς (πνευματικῆς) τρυφῆς κοντά στό Θεό. Οἱ χριστιανοί κοινωνοῦν, μετέχουν στό τραπέζι τοῦ Θεοῦ. Οἱ εἰδωολάτρες στό θυσιαστήριο καί τό τραπέζι

τῶν δαιμόνων.

Ἡ ἀποστολική περικοπή πού διαβάζεται σήμερα εἶναι μέρος ἀπό μιὰ μεγαλύτερη ἐνότητα τῆς Α΄ Πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς, τὴν ἐνότητα 8,1 – 11,1. Στὰ τρία αὐτὰ κεφάλαια ὁ Παῦλος δίδει ἀπάντηση στό ἐρώτημα περί εἰδωλοδύτων πού τοῦ εἶχαν ὑποβάλλει οἱ Κορίνθιοι: **Μποροῦν οἱ χριστιανοὶ νά τρῶνε κρέατα πού εἶχαν προσφερθεῖ ὡς θυσίες στά εἰδῶλα, ἢ ὄχι;** Τό κριτήριο πού θέτει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀδελφοῦ, πού βλέπει τόν χριστιανό νά τρώῃ εἰδωλικά κρέατα καί τόν κίνδυνο πού διατρέχει νά σκανδαλιστῆ καί νά χάσῃ τὴν ψυχὴ του, αὐτός, γιὰ τόν ὁποῖον ὁ Χριστός ἀπέθανε. Τὰ φαγητά κατ' ἀρχὴν δέν ἔχουν καμιὰ σημασία. Ἐκεῖνα πού λερώνουν τόν ἄνθρωπο εἶναι αὐτά πού ἐξέρχονται ἀπό τὴν καρδιά του, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος, καί ὄχι αὐτά πού εἰσέρχονται μέ τὴν τροφή ἀπό τό στόμα. Ὡστόσο ἓνας ἀπλὸς χριστιανός πού δέν εἶναι καλὰ ἐνημερωμένος, μπορεῖ νά νομίσῃ ὅτι ἐσύ πού τρῶς τέτοια κρέατα ἀπὸ εἰδωλικές θυσίες, λερώνεσαι καί γίνεσαι σιχαμερός καί ἀκάθαρτος. Γιατί νά τόν σκανδαλίσις;

Στό κεφάλαιο 9 ὁ Παῦλος φέρει παράδειγμα τόν ἑαυτό του, λέγοντας ὅτι, παρ' ὅτι ὡς Ἀπόστολος ἔχει κάποιες ἐξουσίες, δέν τίς χρησιμοποιεῖ χάριν τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων, ἐνῶ ἀντίθετα, συνεχίζει στό κεφάλαιο 10, οἱ Ἑβραῖοι, παρ' ὅλες τίς εὐλογίες καί τίς δωρεές τοῦ Θεοῦ, δέν κατόρθωσαν νά Τόν εὐχαριστήσουν, γιατί ἀκολούθησαν τίς

ἐπιθυμίες τους, ὅπως ἀκριβῶς οἱ εἰδωλολάτρες. Γι' αὐτό ὁ Παῦλος συνιστᾷ «νά ἀποφεύγετε τήν εἰδωλολατρεία». (10,14-). Ἐδῶ ἀναπτύσσει σαφῶς τήν διάκριση μεταξύ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τήν ὁποῖαν κοινωνοῦν οἱ χριστιανοί στήν τράπεζα τοῦ Κυρίου καί τῶν θυσιῶν τῶν εἰδώλων πρός τά δαιμόνια. Δέν μπορεῖ τήν ἴδια ὥρα ὁ χριστιανός νά μετέχη καί στίς δύο τράπεζες, τοῦ Χριστοῦ καί τῶν δαιμονίων. Καί καταλήγει στό κεφ. 11,1: «Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὼ Χριστοῦ.»

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ 35^{ης} ΚΥΡΙΑΚΗΣ

«Βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ.

Οὐ μή φάγω κρέα εἰς τόν αἰῶνα.»

Προκείμενον. Ἦχος β΄. Ψαλμός 117.

Ἰσχύς μου καί ὕμνησίς μου ὁ Κύριος.

Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος.

**Πρός Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα 8,8 - 9,2.**

«ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΤΩΝ ΕΙΔΩΛΟΘΥΤΩΝ
ΚΑΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΑΣ»

Εἰδωλόθυτα ἐλέγοντο τά κρέατα τῶν ζώων πού εἶχαν θυσιαστεῖ στους βωμούς τῶ εἰδώλων, τά ὅποια ἐν συνεχείᾳ προσεφέροντο στήν ἀγορά. Αὐτά ἐδευροῦντο ἀκάθαρτα ἀπό τούς χριστιανούς καί ἠδελυρά, ἐπειδὴ εἶχαν προσφερθεῖ στά εἶδωλα, δηλαδή στους δαίμονες καί γι' αὐτό τά ἀπέφευγαν.

Τό θέμα τῆς ἀποχῆς ἀπό τά εἰδωλόθυτα προβάλλεται στή σημερινή ἑορτή, ἐπειδὴ συν-

δυσάζεται με την αποφυγή της κρεοφαγίας κατά τη νηστεία της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.

Κριτήριο της συμπεριφοράς των χριστιανών είναι, τό κατά πόσον ένα πράγμα συμβάλλει στή σωτηρία του αδελφού ό όποιος βρίσκεται δίπλα μας και μάς βλέπει: δέν πρέπει νά τόν σκανδαλίσουμε, αλλά αντίθετα νά τόν βοηθήσουμε νά σωθῆ. Καί αν χρειαστή για τή σωτηρία του νά κάνουμε αὐτή τή θυσία, ἄς μή φᾶμε ποτέ κρέας στή ζωή μας.

Φαίνεται καθαρά ότι σύμφωνα μέ τό κήρυγμα του Ἀποστόλου Παύλου ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀπό τή σχέση μας μέ τόν ἄλλον ἄνθρωπο. Θά σωθοῦμε ἢ θά κολαστοῦμε ἀπό τό αν βοηθήσουμε και τούς ἄλλους νά σωθοῦν ἢ ὄχι. Τό κήρυγμα αὐτό βασίζεται πάνω στον εὐαγγελικό νόμο του Χριστού, τόν όποιον προβάλλει στή σημερινή ἑορτή ἡ εὐαγγελική περικοπή της μελλούσης κρίσεως. Ἡ σωτηρία μας ἐξαρτᾶται ἀπό τή στάση πού παίρνομε ἔναντι τῶν ἀδελφῶν μας.

Ὁ Ἀπόστολος κάνει μιᾶ βαθιά τομή στή ζωή τῶν ἀνθρώπων και ξεχωρίζει τή ζωή τῶν χριστιανῶν ἀπό τή ζωή τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἡ εἰδωλολατρεία λοιπόν ἀπό τή μιᾶ και ἡ εὐσέβεια - ἡ ἀληθινή πίστη - ἀπό τήν ἄλλη. Ἡ ἀληθινή πίστη συνεπάγεται ζωή ἀγάπης και συμπαραστάσεως πρὸς τόν ἄλλον ἄνθρωπο για νά σωθῆ. Τό κριτήριο της συμπεριφοράς τῶν χριστιανῶν είναι ὅ,τι συμβάλλει στή σωτηρία του αδελφού, ἐνώ τό κριτήριο της συμπεριφοράς τῶν εἰδωλολατρῶν είναι ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ὁ ἄνθρωπος, αντίθετο πρὸς ὅ,τι ὁ Θεός του ὀρίζει.

Ἡ εἰδωλολατρεία εἶναι ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεό. Ὁ διάβολος παραπλανᾷ τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀρνηθοῦν τὸ Θεό καὶ νὰ ἀκολουθήσουν ἐκεῖνον· νὰ παραβαίνουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐκτελοῦν τὸ ἀντίθετο, τοῦ δαίμονα. Αὐτοὶ εἶναι οἱ δύο τελείως διαφορετικοὶ δρόμοι. Ἡ εἰδωλολατρεία ἐκφράζεται ὄχι μόνον μὲ τίς δυσίες πρὸς τοὺς δαίμονες, ἀλλὰ καὶ μὲ ζωὴ ἀνήθικη καὶ ἀκάθαρτη, βδελυρὴ καὶ σιχαμερὴ. Ἄλλος Θεός ὅμως ἐκτός ἀπὸ τὸν ἕνα καὶ μοναδικό ἀληθινό Θεό δέν ὑπάρχει. Οἱ δαίμονες πλανοῦν τοὺς ἀνθρώπους νὰ λατρεύουν ἀνύπαρκτους θεούς, πίσω ἀπὸ τοὺς ὁποίους κρύβονται οἱ ἴδιοι, οἱ δαίμονες. Οἱ Χριστιανοὶ πρὸς τοὺς ὁποίους γράφει ὁ Παῦλος γνωρίζουν αὐτὴν τὴν ἀλήθεια.

Ἀδελφοί,

1 **περὶ τῶν εἰδωλοθύτων,**

οἶδαμεν ὅτι πάντες γινῶσιν ἔχομεν.

Σχετικὰ μὲ τὰ κρέατα τῶν εἰδωλολατρικῶν θυσιῶν, εἶναι ἀλήθεια πὼς ὅλοι ἔχομε τὴν «σωστὴ γνώση», ὅπως λέτε.

2 **Ἡ γινῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.**

Ἄλλ' αὐτὴ ἡ γνώση φουσκώνει τὸν ἀνθρωπο μὲ ὑπεροψία, ἐνῶ ἡ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.

Εἰ δέ τις δοκεῖ εἰδέναί τι,

οὐδέπω οὐδὲν ἔγνωκε καθὼς δεῖ γινῶναι·

Ὅταν κάποιος νομίζει πὼς ξέρει κάτι σωστά, δείχνει πὼς δέν ἔμαθε τίποτα τόσο καλά ὅσο πρέπει.

3 **εἰ δέ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν,**

οὗτος ἔγνωσται ὑπ' Αὐτοῦ.

Ὅταν ὅμως κάποιος ἀγαπάει τὸν Θεό, αὐτόν

ὁ Θεός τόν ἔχει γνῶσει καί αὐτός ἔχει τή σωστή γνώση.

- 4 **Περὶ τῆς θρώσεως οὖν τῶν εἰδωλοθύτων οἶδαμεν ὅτι οὐδὲν εἶδωλον ἐν κόσμῳ,**
 Σχετικά, λοιπόν, μέ τό ζήτημα ἄν πρέπει νά τρῶμε εἰδωλόθυτα, ξέρουμε ὅτι τά εἶδωλα δέν ἀντιπροσωπεύουν τίποτα μέσα στόν κόσμο **καί ὅτι οὐδεὶς Θεός ἕτερος εἰ μὴ εἷς.**
 κι ὅτι δέν ὑπάρχει ἄλλος θεός, παρά μόνο Ἕνας.
- 5 **Καί γάρ εἶπερ εἰσὶ λεγόμενοι θεοὶ εἶτε ἐν οὐρανῷ εἶτε ἐπὶ τῆς γῆς,**
 Διότι, κι ἄν πράγματι ὑπάρχουν δυνάμεις πού ὀνομάζονται ἀπό ἄλλους θεοί, εἶτε στόν οὐρανό εἶτε πάνω στή γῆ
ὥσπερ εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ καί κύριοι πολλοί,
 καί πραγματικά οἱ θεοὶ αὐτοὶ εἶναι πολλοὶ καί οἱ κύριοι πολλοί,
- 6 **ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεός ὁ Πατήρ,**
 ἐξ Οὗ τὰ πάντα καί ἡμεῖς εἰς Αὐτόν,
 γιά μᾶς ὅμως ὑπάρχει μόνο ἓνας Θεός, ὁ Πατέρας, πού εἶναι ὁ Δημιουργός τῶν πάντων καί ὁ σκοπός τῆς ὑπάρξεώς μας
καί εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός,
 δι' Οὗ τὰ πάντα καί ἡμεῖς δι' Αὐτοῦ.
 καί ἓνας Κύριος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, μέσω τοῦ Ὁποίου δημιουργήθηκαν τά πάντα καί δόθηκε σ' ἐμᾶς ἡ νέα ζωή.
- 7 **Ἄλλ' οὐκ ἐν πᾶσιν ἡ γνῶσις:**
 Ὡστόσο, δέν ἔχουν ὅλοι τή σωστή γνώση.
τινές δὲ τῇ συνειδήσει τοῦ εἰδώλου
 Μερικοὶ μάλιστα πού δέν ἔχουν ἀποβάλλει ἀκόμη τή συνήθεια τῆς εἰδωλολατρίας,

ἔως ἄρτι ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσι,
 τρῶνε τά εἰδωλόθυτα σάν νά ἦταν κάτι ἱερό
 καί ἡ συνείδησις αὐτῶν ἀσθενῆς οὕσα
 μολύνεται.

καί ἡ συνείδησή τους πού εἶναι ἀδύνατη,
 τοὺς κάνει νά νοιώθουν μολυσμένοι.

- 8 **βρωμα δέ ἡμᾶς οὐ παρίστησι τῷ Θεῷ·**
 Δέν εἶναι ὅμως τό φαγητό αὐτό πού θά
 μᾶς παρουσιάσῃ εὐχάριστους στό Θεό·
οὔτε γάρ ἐάν φάγωμεν περισσεύομεν,
 διότι, οὔτε ἂν φᾶμε θά εὐδοκιμήσωμε καί
 θά προσδεύσωμε στήν ἀρετή
οὔτε ἐάν μή φάγωμεν ὑστερούμεθα.
 οὔτε ἐάν δέ φᾶμε, θά μείνωμε πίσω.

- 9 **Βλέπετε δέ**
μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη
πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενοῦσιν.

Προσέξτε ὅμως μήπως ἡ ἐξουσία αὕτη
 γίνεῖ ἐμπόδιο πάνω στό ὅποιο θά σκο-
 ντάψουν καί θά κινδυνέψουν νά πέσουν
 αὐτοί πού εἶναι ἀσθενεῖς στήν πίστη.

- 10 **Ἐάν γάρ τις ἴδῃ σε, τόν ἔχοντα γινῶσιν,**
ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον,
οὐχί ἡ συνείδησις αὐτοῦ
ἀσθενοῦς ὄντος
οἰκοδομηθήσεται
εἰς τό τά εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;

Γιατί ἂν κάποιος δεῖ ἐσένα πού ἔχεις τή
 σωστή «γνώση» νά κάθισαι στό τραπέζι
 κάποιου ναοῦ τῶν εἰδώλων νά τρῶς, δέ
 θά παρασυρθῇ ἡ συνείδησή του ἀφοῦ

είναι αδύνατη, στό νά τρώη καί αὐτός τά
εἰδωλόθυτα;

- 11 **Καί ἀπολεῖται ὁ ἀσθενῶν ἀδελφός
ἐπί τῆ σῆ γνώσει,
δι' ὃν Χριστός ἀπέθανεν.**

Θά χαθῆ ἔτσι ὁ αδύνατος ἀδερφός ἀπό τή
δική σου «γνώση», γιά τόν ὁποῖο ὁ Χρι-
στός πέθανε.

- 12 **Οὕτω δέ
ἀμαρτάνοντες εἰς τούς ἀδελφούς
καί τύπτοντες αὐτῶν
τήν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν
εἰς Χριστόν ἀμαρτάνετε.**

Ἔτσι ὅμως ἀμαρτάνοντας ἀπέναντι στούς
ἀδελφούς καί πληγώνοντας τή συνείδησή
τους πού εἶναι αδύνατη ἀμαρτάνετε
ἀπέναντι στόν ἴδιο τό Χριστό.

- 13 **Διόπερ εἰ βρωμα
σκανδαλίζει τόν ἀδελφόν μου,
οὐ μή φάγω κρέα εἰς τόν αἰῶνα,
ἵνα μή τόν ἀδελφόν μου
σκανδαλίσω.**

Γι' αὐτό ἂν αὐτό πού τρώω σκανδαλίζη
τόν ἀδελφό μου, δέ θά φάω κρέας ποτέ
στή ζωή μου, γιά νά μήν σκανδαλίσω τόν
ἀδελφό μου.

- 9,1 **Οὐκ εἰμί ἀπόστολος;
Οὐκ εἰμί ἐλεύθερος;**

Δέν εἶμαι ἐγώ, γιά παράδειγμα
ἀπόστολος, δέν εἶμαι ἐλεύθερος;

**Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστόν τόν Κύριον ἡμῶν
ἑώρακα;**

Δέν εἶδα ἀναστημένο τόν Ἰησοῦ, τόν Κύ-
ριό μας;

Οὐ τό ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;

Δέν εἶστε σεῖς το ἔργο πού ἔκαμα γιά τόν
Κύριο;

**2 Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμί ἀπόστολος,
ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι·**

Ἄν μερικοί ἄλλοι ἀρνοῦνται νά μέ
ἀναγνωρίσουν ὡς ἀπόστολο, πάντως γιά
σᾶς ὅπως δὴποτε εἶμαι·

**ἢ γάρ σφραγίς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς
ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.**

γιατί ἡ σφραγιδα πού ἀποδεικνύει τήν
ἀποστολή μου, εἶστε σεῖς ὡς ἐκκλησία
τοῦ Κυρίου.

**10,14 Διόπερ, ἀγαπητοί μου,
φεύγετε ἀπό τῆς εἰδωλολατρίας.**

Γι' αὐτούς τούς λόγους ἀγαπητοί μου, νά
φεύγετε μακριά ἀπό τή λατρεία τῶν
εἰδώλων.

15 Ὡς φρονίμοις λέγω· κρίνατε ὑμεῖς ὃ φημι.

Ἄπευθύνομαι σέ λογικούς ἀνθρώπους. Κρί-
νετε μόνοι σας αὐτό πού σᾶς λέω.

16 Τό ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν,

Ὅταν πίνουμε τό ποτήριο τῆς εὐχαριστίας,
μέ τό ὅποιο εὐχαριστοῦμε τό Θεό,

οὐχὶ κοινωνία

τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι;

δέν κοινωνοῦμε μέ τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ;

τὸν ἄρτον ὃν κλῶμεν,

Κι ὅταν κόβουμε καὶ μοιράζουμε τὸν ἄρτο,
τρώγοντάς τον

**οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ
ἐστίν;**

δὲν κοινωνοῦμε μέ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ;

17 **Ὅτι εἷς ἄρτος, ἐν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμεν·**

Ὅπως ὁ ἄρτος εἶναι ἓνας, ἔτσι κι ἐμεῖς
ἀποτελοῦμε ἓνα σῶμα ἂν καί εἴμαστε πολ-
λοί,

οἱ γάρ πάντες ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄρτου μετέχομεν.

ἐπειδὴ ὅλοι τρώμε ἀπό τὸν ἴδιο ἄρτο.

18 **Βλέπετε τὸν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα·**

Κοιτᾶτε ποιὰ εἶναι ἡ θρησκευτικὴ πράξις
στούς κατὰ σάρκα Ἰσραηλίτες:

**οὐχὶ οἱ ἐσθίωντες τὰς θυσίας
κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου εἰσὶ;**

Ὅσοι τρώνε αὐτὰ πού προσφέρονται στίς θυ-
σίεις, δὲν ἔρχονται σέ κοινωνία μέ τό Θεό τοῦ
θυσιαστηρίου;

19 **Τί οὖν φημί; ὅτι εἰδωλόν τί ἐστίν;**

Τί θέλω νά πῶ μ' αὐτό; Ὅτι τό εἰδωλο ἔχει
κάποια ὄντοτητα;

ἢ ὅτι εἰδωλόθυτόν τί ἐστίν;

Ἢ ὅτι τό κρέας πού προσφέρθηκε στά εἰδωλα
ἀντιπροσωπεύει κάτι;

20 **Ἄλλ' ὅτι ἃ θύει τὰ ἔθνη,**

Ὅχι! Ἀλλά ὅ,τι θυσιάζουν οἱ ἐθνικοὶ στά
ἱερά,

δαιμονίοις θύει καὶ οὐ Θεῷ·

τά προσφέρουν στά δαιμόνια καὶ ὄχι στό Θεό.

οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς

κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι.

Καί φυσικά δέν ἐπιθυμῶ γιά σᾶς νά ἔρχεστε
σέ κοινωνία μέ τά πονηρά πνεύματα.

- 21 **Οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν
καί ποτήριον δαιμονίων**

Δέν μπορείτε νά πίνετε ἀπό τό ποτήριο τοῦ
Κυρίου καί ἀπό τό ποτήριο τῶν πονηρῶν
πνευμάτων.

**οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν
καί τραπέζης δαιμονίων.**

Δέν μπορείτε νά παίρνετε μέρος στό τραπέζι
τοῦ Κυρίου καί στό τραπέζι τῶν πονηρῶν
πνευμάτων.

- 22 **Ἡ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον;**

Μήπως, ὅπως λέει ἡ Γραφή, θέλουμε νά προ-
καλέσωμε τήν ζηλοτυπία τοῦ Κυρίου;

Μὴ ἰσχυρότεροι Αὐτοῦ ἐσμεν;

Νομίζουμε πῶς εἴμαστε πιό δυνατοί ἀπ'
Αὐτόν;

- 23 **Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει·**

Ἄλλα μοῦ ἐπιτρέπονται· δέν εἶναι ὅμως ὅλα
πρός τό συμφέρον.

πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ.

Ἄλλα μοῦ ἐπιτρέπονται· ἀλλά δέν συντελοῦν
ὅλα πρὸς τό καλό.

- 24 **Μηθεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω,**

ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος.

Κανείς δέν πρέπει νά ἐπιδιώκη ὅ,τι βολεύει
τόν ἴδιο, ἀλλά ὅ,τι βοηθάει τόν ἄλλο.

- 25 **Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε**

Ἄλλα, ὅ,τι πωλιέται στὴν ἀγορά τῶν κρεάτων νά
τό τρῶτε

μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν

χωρὶς νά ρωτᾶτε γιὰ τὴν προέλευσή τους,

ὥστε νά μή δημιουργήτε πρόβλημα συνειδήσεως.

26 τοῦ γάρ Κυρίου ἡ γῆ
καί τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

Διότι σύμφωνα μέ τή Γραφή, «στόν Κύριο ἀνήκει ἡ γῆ καί κάθε τί πάνω σ' αὐτήν».

27 Εἰ δέ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων
καί θέλετε πορεύεσθαι,

Ἄν σᾶς καλεῖ σέ γεῦμα κάποιος μή χριστιανός καί θέλετε νά πάτε,

**πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε
μηδέν ἀνακρίνοντες διὰ τήν συνειδήσιν.**

νά τρώτε ὅ,τι σᾶς παραθέτουν, χωρίς νά ἐξετάζετε καί νά δημιουργήτε πρόβλημα συνειδήσεως.

28 Ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴπη,
τοῦτο εἰδωλόθυτόν ἐστι,

Ἄν ὅμως κάποιος στό τραπέζι, σᾶς πεί ὅτι αὐτό τό κρέας προέρχεται ἀπό θυσία στά εἰδωλα,

**μή ἐσθίετε δι' ἐκεῖνον τὸν μηνύσαντα
καί τήν συνειδήσιν**

μήν τό τρώτε ἐξ αἰτίας ἐκεῖνου πού σᾶς ἔδωσε τήν πληροφορία καί ἐξ αἰτίας τῆς συνειδήσεως,

τοῦ γάρ Κυρίου ἡ γῆ
καί τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

ἄν καί «στόν Κύριο ἀνήκει ἡ γῆ καί κάθε τί πάνω σ' αὐτήν».

29 Συνειδήσιν δέ λέγω οὐχί τήν ἑαυτοῦ,
ἀλλά τήν τοῦ ἐτέρου.

Κι ὅταν μιλάω γιά συνειδήση, δέν ἐννοῶ τή δική μας ἀλλά τή συνειδήση τοῦ ἄλλου.

**Ἰνατί γὰρ ἡ ἐλευθερία μου κρίνεται
ὑπὸ ἄλλης συνειδήσεως;**

Ἀλλὰ θά ρωτήση κάποιος: «Γιατί ἡ δική
μου ἐλευθερία συμπεριφορᾶς θά πρέπει νά
ρυθμίζεται ἀναλόγως μέ τή συνείδηση τοῦ
ἄλλου;

30 Εἰ ἐγὼ χάριτι μετέχω,

Ἄν ἐγὼ μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ μπορῶ νά
τρῶω ὅ,τι θέλω,

τί βλασφημοῦμαι ὑπὲρ οὗ ἐγὼ εὐχαριστῶ;
γιατί μέ κακολογοῦν σάν ἁμαρτωλό, ἀφοῦ
γι' αὐτό πού τρώω εὐχαριστῶ τό Θεό;

**31 Εἴτε οὖν ἐσθίετε εἴτε πίνετε εἴτε τι ποιεῖτε,
πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε.**

Βέβαια, εἴτε τρώτε, εἴτε πίνετε, εἴτε
ὀτιδῆποτε ἄλλο πράττετε, πρέπει ὅλα νά τά
κάνετε γιά τή δόξα τοῦ Θεοῦ.

**32 Ἀπόσκοποι γίνεσθε
καί Ἰουδαίους καί Ἑλλησι
καί τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ,**

Ἀλλά νά ζῆτε ἔτσι πού νά μή σκανδαλίζο-
νται ἀπό τή διαγωγή σας οὔτε Ἰουδαῖοι, οὔτε
ἔθνικοί, οὔτε ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ.

33 καθὼς καὶ ἐγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω,

Νά κάνετε ὅπως κι ἐγώ: Προσπαθῶ νά
δημιουργῶ ἐπικοινωνία μέ ὅλους σέ ὅλα τά
πράγματα

**μὴ ζητῶν τὸ ἑμαυτοῦ συμφέρον,
ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσι.**

ἐπιδιώκοντας ὄχι αὐτό πού συμφέρει ἐμένα,
ἀλλὰ τοὺς πολλοὺς, προκειμένου νά σωθοῦν.

11,1 Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ ἐγὼ Χριστοῦ.

Μιμηθεῖτε ἐμένα, ὅπως κι ἐγὼ μιμοῦμαι τό

Χριστό.

Ἀλληλουϊάριον

Ἦχος β'. Ψαλμός 19.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Επακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρα θλίψεως.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Κύριε, σῶσον τὸν βασιλέα καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν.

Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα. Ἀλληλούϊα.

Ἡ εὐχή πρό τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου
(Θ. Λειτ. Σελ 33.)

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον 25,31-46.

«Ἡ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΗ»

Εἶπεν ὁ Κύριος·

Εἶπε ὁ Κύριος·

31 ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἐν τῇ δόξῃ Αὐτοῦ
καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι
μετ' Αὐτοῦ,

ὅταν θά ἔρθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου μέ
ἄλη του τῆ μεγαλοπρέπεια καὶ θά Τόν
συνοδεύουν ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι
τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης Αὐτοῦ

θά καθίσῃ στό μεγαλόπρεπο θρόνο Του.
32 καὶ συναχθῆσονται ἔμπροσθεν Αὐτοῦ
πάντα τὰ ἔθνη
καὶ ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων,

Τότε θά συνταχτοῦν μπροστά Του ὅλα τὰ

ἔθνη καὶ θά τούς ξεχωρίση
ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα
ἀπὸ τῶν ἐρίφων·

ὅπως ξεχωρίζει ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα ἀπὸ
τὰ κατσίκια.

33 καὶ στήσει

τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ,
τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.

Τὰ πρόβατα θά τὰ τοποθετήση στὰ δεξιὰ
Του καὶ τὰ κατσίκια στὰ ἀριστερά Του.

34 Τότε ἐρεῖ ὁ Βασιλεὺς
τοῖς ἐκ δεξιῶν Αὐτοῦ·

Θά πῆ τότε ὁ βασιλιάς σ' αὐτοὺς πού
βρίσκονται στὰ δεξιὰ Του:

Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς Μου,
«ἐλᾶτε οἱ εὐλογημένοι ἀπὸ τὸν Πατέρα
Μου

κληρονομήσατε

τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν
ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

κληρονομήστε τὴ βασιλεία πού σᾶς ἔχει
ἐτοιμαστῆ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου.

35 Ἐπεινάσα γάρ

καὶ ἐδώκατέ Μοι φαγεῖν·

Γιατί πείνασα καὶ Μοῦ δώσατε νά φάω,
ἐδίψησα καὶ ἐποτίσατέ Με·

δίψασα καὶ Μοῦ δώσατε νά πιῶ,
ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ Με·

ἤμουν ξένος καὶ Μέ περιμαζέψατε,

36 γυμνὸς καὶ περιεβάλετέ Με·

γυμνὸς καὶ Μέ ντύσατε,

ἡσθένησα καὶ ἐπεσκεψασθέ με·
 ἄρρωστος καὶ Μ' ἐπισκεφτήκατε,
 ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με.
 φυλακισμένος κι ἤρθατε νά Μέ δῆτε».

37 **Τότε ἀποκριθῆσονται Αὐτῷ οἱ δίκαιοι,
 λέγοντες:**

Τότε θά Τοῦ ἀπαντήσουν οἱ ἄνθρωποι
 τοῦ Θεοῦ

**Κύριε, πότε Σε εἶδομεν πεινῶντα
 καὶ ἐθρέψαμεν;**

ἢ διψῶντα καὶ ἐποτίσαμεν;

«Κύριε, πότε Σέ εἶδαμε νά πεινᾶς καὶ Σέ
 θρέψαμε ἢ νά διψᾶς καὶ Σοῦ δώσαμε νά
 πιῆς;

38 **Πότε δέ Σε εἶδομεν ξένον
 καὶ συνηγάγομεν;**

ἢ γυμνόν καὶ περιεβάλομεν;

Πότε Σέ εἶδαμε ξένο καὶ Σέ περιμαζέψατε
 ἢ γυμνό καὶ Σέ ντύσαμε;

39 **Πότε δέ Σε εἶδομεν ἀσθενῆ,
 ἢ ἐν φυλακῇ,**

καὶ ἤλθομεν πρὸς Σε;

Πότε Σέ εἶδαμε ἄρρωστο ἢ φυλακισμένο
 κι ἤρθαμε νά Σέ δοῦμε;»

40 **Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Βασιλεὺς,
 ἐρεῖ αὐτοῖς:**

Κι ὁ βασιλιάς θά τοὺς ἀπαντήσῃ·
 Ἀμήν λέγω ὑμῖν,
 ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε
 ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν Μου
 τῶν ἐλαχίστων,

Ἐμοὶ ἐποιήσατε.

«Σᾶς θεβαιώνω πώς ἀφοῦ τὰ κάνατε αὐτά
για ἓναν ἀπό τούς ἄσημους ἀδερφούς
Μου, τὰ κάνατε γιά Μένα».

41 **Τότε ἐρεῖ καί τοῖς ἐξ εὐωνύμων·**

ὕστερα θά πῆ καί σ' αὐτούς στά ἀριστερά
Του:

**Πορεύεσθε ἀπ' Ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι
εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον,
τό ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ
καί τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.**

«φύγετε ἀπό μπροστά Μου, καταραμένοι·
πηγαίνετε στήν αἰώνια φωτιά πού ἔχει
έτοιμαστῆ γιά τό διάβολο καί τούς δικούς
του.

42 **Ἐπίνασα γάρ**

καί οὐκ ἐδώκατέ Μοι φαγεῖν·

Γιατί πείνασα καί δέ Μοῦ δώσατε νά φάω,
ἐδίψησα καί οὐκ ἐποτίσατέ Με·

δίψασα καί δέ Μοῦ δώσατε νά πιῶ,

43 **ξένος ἤμην, καί οὐ συνηγάγετέ Με·**

ἤμουν ξένος καί δέ Μέ περιμαζέψατε,
γυμνός καί οὐ περιεβάλετέ με·

γυμνός καί δέ Μέ ντύσατε,

**ἀσθενής καί ἐν φυλακῇ
καί οὐκ ἐπεσκέψασθέ Με.**

ἄρρωστος καί φυλακισμένος καί δέν
ἤρθετε νά Μέ δῆτε».

44 **Τότε ἀποκριθήσονται Αὐτῷ καί αὐτοί,
λέγοντες·**

Τότε θά Τοῦ ἀπαντήσουν κι αὐτοί:

Κύριε, πότε Σε είδομεν πεινῶντα,
ἢ διψῶντα, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν,
ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ,
καί οὐ διηκονήσαμεν Σοι;

«Κύριε, πότε Σέ εἶδαμε πεινασμένο, ἢ δι-
ψασμένο, ἢ ξένο ἢ γυμνό, ἢ ἄρρωστο, ἢ
φυλακισμένο καί δέ Σέ ὑπηρετήσαμε;»

45 **Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς, λέγων·**

Καί θά τούς ἀπαντήσῃ:

Ἄμῃν λέγω ὑμῖν,
ἐφ' ὅσον οὐκ ἐποιήσατε
ἐνί τούτων τῶν ἐλαχίστων,
οὐδέ Ἐμοί ἐποιήσατε.

«Σᾶς θεβαιῶνω πώς ἀφοῦ δέν τά κάνατε
αὐτά γιά ἕναν ἀπό τούς ἄσημους ἀδερφοῦς
Μου, δέν τά κάνατε οὔτε γιά Μένα».

46 **Καί ἀπελεύσονται οὗτοι**

εἰς κόλασιν αἰώνιον,
οἱ δέ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

Καί αὐτοί θά πᾶνε στήν αἰώνια τιμωρία
ἐνῶ οἱ δίκαιοι στήν αἰώνια ζωή.

ΣΧΟΛΙΑ ΣΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία μας μᾶς καλεῖ νά
ἀτενίσωμε τό ὄραμα τῶν ἐσχάτων τό ὁποῖο μᾶς
προσφέρει ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός μέ τόν
λόγο πού ἀκοῦμε στό Εὐαγγέλιο στήν μεγάλη
ἐνότητα τῶν κεφαλαίων 24 καί 25 τοῦ
Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου.

Ὁ Κύριος τή Μεγάλη Τρίτη, λίγο πρὶν ἀπό
τό Πάθος Του, ἐξεφώνησε στά Ἱεροσόλυμα τήν

ὁμιλία αὐτή περί τῶν ἐσχάτων, τήν ὁποίαν ὀνομάζουν «μικρή ἀποκάλυψη» ὄχι γιατί εἶναι λίγα καί περιορισμένα αὐτά πού λέγει, ἀλλά γιατί τά δύο κεφάλαια 24 καί 25 τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου, στά ὁποῖα περιλαμβάνεται ἡ ὁμιλία, εἶναι λίγα συγκρινόμενα μέ τό βιβλίό τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰωάννου, στό ὁποῖο πάλι ὁ Χριστός ὁμιλεῖ καί ὁ Ἰωάννης καταγράφει σέ 22 κεφάλαια τά ἴδια ἀκριβῶς πράγματα, τά ὁποῖα περιέχει καί ἡ «μικρή ἀποκάλυψη».

Μέ τή σημερινή εὐαγγελική περικοπή ὁ Χριστός μᾶς ἀνοίγει τήν αὐλαία τοῦ Οὐρανοῦ, γιά νά ἰδοῦμε τή μέλλουσα κρίση καί τήν ἐρχόμενη Βασιλεία Του. Περιγράφει κυρίως τήν ὥρα τῆς Κρίσεως. Πῶς θά κρίνη τούς ἀνθρώπους. Τό κριτήριο μέ τό ὁποῖο ὁ Θεός θά κρίνη τούς ἀνθρώπους εἶναι ἡ καλωσύνη καί ἡ ἀγάπη πού δείχνουμε πρὸς τούς ἄλλους κατά τήν ἐπίγεια ζωή μας. Κάθε ἄνθρωπος πού βρίσκεται δίπλα μας εἶναι ὁ ἐλάχιστος ἀδελφός τοῦ Κυρίου, ὁ ἴδιος ὁ Θεός ὁ Ὅποῖος θά μᾶς κρίνη καί τόν Ὅποῖον συναντοῦμε στό πρόσωπο τοῦ πλησίον. Ἀπό τήν ἀπαίτηση πού ἔχει ὁ Θεός-Κριτής τήν ὥρα τῆς Κρίσεως ἀπό τόν κάθε ἄνθρωπο, φαίνεται καθαρά ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖον ἀπαιτεῖ τήν ἐξόφληση τοῦ χρέους πού ἔχουμε πρὸς τόν Θεό καί Πατέρα μας, δηλαδή τή λατρεία μας. Ἐνα παράδειγμα θά μᾶς βοηθήση νά κατανοήσωμε τό πράγμα: Οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς στήνουν τό ἄγαλμα καί τήν εἰκόνα τους σέ διάφορα μέρη τῆς ἐπικράτειάς τους καί ἀπαιτοῦν ἀπό τόν λαό νά ἐκφράση ἐνώπιον τοῦ

αγάλατος ἢ τῆς εἰκόνος τοὺς τό σεβασμό πού ὀφείλει στό πρόσωπο τοῦ βασιλέως. Ἀλλά καί κάθε ἄνθρωπος ἐκφράζει τόν σεβασμό καί τήν ἀγάπη του πρὸς τοὺς γονεῖς του πού βρῖσκονται μακριά ἢ πού ἔχουν ἤδη πεθάνει, τιμῶντας τήν φωτογραφία τους, πού τοὺς θυμίζει τή μορφή τους. Ὁ Κύριος καί Θεός μας, ὁ Πλάστης τοῦ σύμπαντος ἔχει τοποθετήσει τήν εἰκόνα Του στό πρόσωπο κάθε ἀνθρώπου. Ὅποιος σέβεται τόν ἀόρατο Θεό, ὀφείλει νά δείχνῃ ἀγάπη καί τιμή στό πρόσωπο τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Ἄρα σ' ὀλόκληρη τή ζωή του ὁ Χριστιανός τελεῖ μιά λειτουργία μέ τήν ὁποῖαν προσφέρει σεβασμό καί λατρεία στό Θεό, διακονῶντας μέ ἀγάπη τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, πού εἶναι παιδιά τοῦ Θεοῦ καί ζωντανές εἰκόνες Του. Ἐτσι ὁ βασικός νόμος τῆς ζωῆς μας εἶναι: Νά συμπεριφερόμαστε πρὸς κάθε ἄνθρωπο πού συναντοῦμε, ὅπως θά συμπεριφερόμασταν πρὸς τόν ἴδιο τό Θεό. Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι σαφέστατος:

«Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων
τῶν ἀδελφῶν Μου τῶν ἐλαχίστων,
Ἐμοί ἐποιήσατε.»

* * *

ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΚΑΙ ΤΗ ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΖΩΗ

Ὁ διάλογος Λειτουργοῦ καί Λαοῦ
στήν ἀρχή τῆς ἀναφορᾶς

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας.

Ἔχομεν πρὸς τὸν Κύριον.

Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ.

Ἄξιον καὶ δίκαιον.

Ὁ χερουβικός ὕμνος

Οὶ τὰ Χερουβεῖμ
 μυστικῶς εἰκονίζοντες
 καὶ τῇ ζωοποιῷ Τριάδι
 τὸν τρισάγιον ὕμνον προσάδοντες
 πᾶσαν τὴν βιοτικήν
 ἀποδώμεθα μέριμναν,
 ὡς τὸν Βασιλέα τῶν ὄλων
 ὑποδεξόμενοι.

Ταῖς ἀγγελικαῖς ἀοράτως
 δορυφορούμενον τάξεσιν.
 Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα, Ἀλληλούϊα.

Ἀπόσπασμα

**ἀπό τὴν ὁμολογία τῆς πίστεώς μας,
 σχετικό μέ τῆ σημερινῆ ἑορτῆ.**

1. **Π**ιστεύω...
2. **Κ**αὶ εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν
 Χριστόν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν
 Μονογενῆ...
3. **Κ**αὶ ἀνελθόντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς

καί καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρός. ...

7. **Κ**αί πάλιν ἐρχόμενον μετὰ δόξης
κρῖναι ζῶντας καί νεκρούς,
Οὐ τῆς βασιλείας οὐκ ἔσται τέλος. ...

10. **Ὁ**μολογῶ ἐν Βάπτισμα
εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

11. **Π**ροσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν.

12. **Κ**αί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος.
Ἀμήν.

* * *

Ἦμμετρη ἀπόδοση τῆς παραβολῆς
στή νεοελληνικὴ
ἀπὸ τό ἔργο τοῦ Ἀρχιμανδρίτου
Λεοντίου Χατζηκώστα
Διακονικό Κυριακοδρόμιο

31 «Ὅταν, μ' ὄλη τῇ δόξα Του
θα ἔρδει ὁ Γιὸς τ' Ἀνθρώπου
κι ὄλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι
θα Τὸν περιστοιχίζουν,
σὲ θρόνο μεγαλόπρεπο
ἐνδοξος θα καθίσει.

32 Μπροστὰ σ' Αὐτὸν θα μαζωχτοῦν
τότε τῆς γῆς τὰ ἔθνη
καὶ θα χωρίσει ἔμπειρα
τὸν ἕνανε ἀπ' τὸν ἄλλο,
καθὼς χωρίζει ὁ βοσκὸς
τὰ πρόβατα ἀπ' τὰ γίδια.

33 Δεξιὰ Του θὰν' τὰ πρόβατα
κι ἀριστερὰ τὰ γίδια.

- 34 Τότε θὰ πει ὁ βασιλιάς
 σὲ κείνους στὰ δεξιά Του:
 «Περάστε τοῦ Πατέρα μου,
 ἔσεῖς εὐλογημένοι,
 γιὰ νὰ κληρονομήσετε
 αἰώνια βασιλεία
 ποὺ ἐτοιμάστηκε γιὰ σᾶς
 ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου.
- 35 Γιατὶ ἐγὼ σὰν πείνασα,
 μοῦ δώσετε νὰ φάω,
 σὰ διψασμένος θρέθηκα,
 μοῦ δώσετε νὰ πιῶ.
- 36 Γυμνὸς καὶ μοῦ προσφέρετε
 γιὰ ντύσιμό μου ροῦχα.
 Ξένος καὶ μοῦ προσφέρετε
 κατάλυμα καὶ δεῖπνο.
 Ἄρρωστος κι ἤρθετε μεμιᾶς
 ἐμὲ νὰ ἐπισκεφτεῖτε.
 Στὴ φυλακῆ κρατούμενος
 ἤρθετε νὰ μὲ δεῖτε».
- 37 Τότε σ' Αὐτὸν οἱ δίκαιοι
 θὰ ποῦν ἀπορημένοι.
 «Πότε καὶ ποῦ Σὲ εἶδαμε,
 Κύριε, πεινασμένο
 καὶ Σοῦ προσφέραμε τροφὴ
 ἐμεῖς νὰ ξεπεινάσεις;
 ἢ διψασμένο καὶ νερὸ
 Σοῦ δώσαμε νὰ πιεῖς;
- 38 Ξένο καὶ Σοῦ προσφέραμε
 κατάλυμα μαζί μας;

- Γυμνὸ κι ἐμεῖς καλύψαμε
τὴ γύμνια Σου μὲ ροῦχα;
39 Φυλακισμένο ἢ ἄρρωστο
κι ἤρθαμε νὰ Σὲ δοῦμε;».
- 40 Ὁ βασιλιάς στοὺς δίκαιους
τότε θ' ἀποκριθεῖ:
«Στοὺς πονεμένους μου ἀδελφούς
ἢ κάθε προσφορά σας
σ' Ἐμὲ τὸν Ἴδιο κρίνεται
πὼς εἶναι γινωμένη».
- 41 Σ' ἐκείνους ἀπ' τ' ἀριστερὰ
κατόπι θὰ μιλήσει:
«Ἀπὸ μπροστά μου φύγετε,
ὦ, σεῖς καταραμένοι
γιὰ τὴν αἰώνια κόλαση
ποῦναι ἐτοιμασμένη
γιὰ τὸν ἀντάρτη διάβολο
καὶ τοὺς ὁμόφρονές του.
- 42 Γιατὶ μοῦ ἀρνηθήκατε
στὴν πείνα μου ψωμὶ
κι οὔτε νερὸ μοῦ δώσετε
τὴ δίψα μου νὰ σβύσω.
Στὴ γύμνια μου ἀρνηθήκατε
ροῦχο νὰ τὴν καλύψει.
- 43 Περαιστικὸς κατάλυμα
δὲ βρήκα ἐγὼ κοντά σας.
Ἄρρωστος ἀπὸ σᾶς κανεῖς
νὰ μὲ παρηγορήσει.
Στὴ φυλακὴ πού εἶχα ριχτεῖ,
δὲν εἶχα ἐπίσκεψή σας.

- 44 Ἐκεῖνοι τότε θὰ τοῦ ποῦν
ὄλοι τους μ' ἓνα στόμα.
«Κύριε, πότε σὲ εἶδαμε
ζητιάνο ἢ διψασμένο,
ξένο, γυμνὸ ἢ ἄρρωστο,
σὲ φυλακὴ ριγμένο
καὶ περιποίησι καμιά
δὲν κάναμε σ' Ἐσένα;».
- 45 Τότε θὰ τοὺς ἀποκριθεῖ
Ἐκεῖνος δίχως οἷχτο:
«Στοὺς πονεμένους μου ἀδερφοὺς
σὰν δὲν ἔχετε δώσει,
τὸ ἴδιο μήτε καὶ σ' ἐμὲ
δὲν ἔχετε προσφέρει.
- 46 Τότε αὐτοὶ σὲ κόλαση
αἰώνια θὰ ριχτοῦνε
κι οἱ δίκαιοι σ' ἀνέσπερη
τρυφὴ θὰ ὀδηγηθοῦνε.